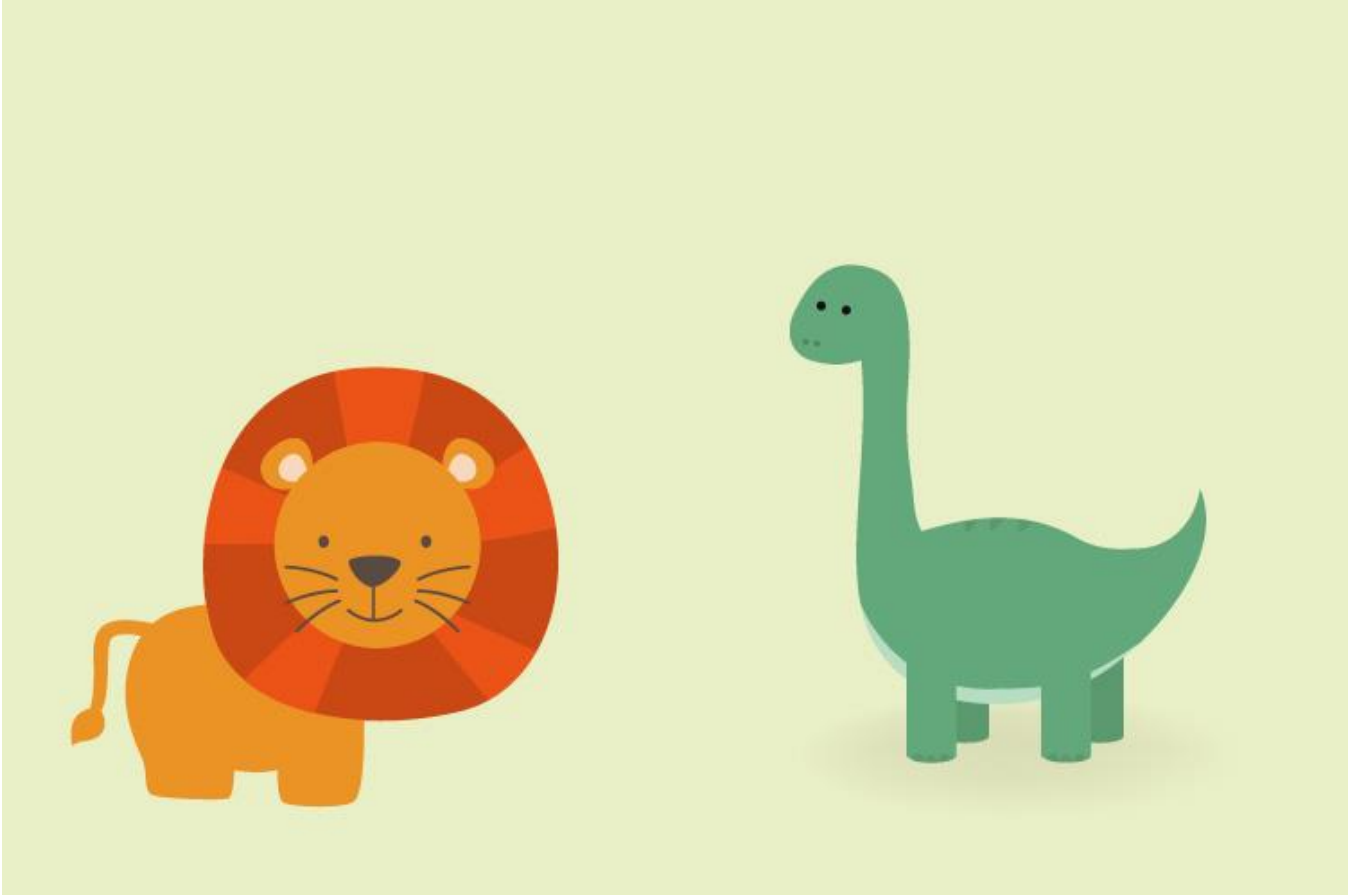

Μαρία Σκαμπαρδώνη

Το λιονταράκι και το δεινοσαυράκι

Μία μαμά δεινόσαυρος και μία μαμά λιονταρίνα συζητούσαν κάποτε:

-Κοίτα πόσο όμορφο είναι το παιδί μου! κοκορευόταν συνεχώς η λιονταρίνα. Δε μας αποκαλούνε τυχαία "ο βασιλιά της ζούγκλας". Είμαστε τόσο όμορφοι, με τόσο λυγρό και δυνατό σώμα, με άγρια χαιτή που έρχεται και δένει τόσο όμορφα με το πρόσωπό μας. Εσείς έχετε τόσο άγριο και πλακουτσωτό πρόσωπο, σκληρό δέρμα και ένα σώμα άσχημα φτιαγμένο. Το παιδί σου δεν είναι τόσο όμορφο όσο το δικό μου.

Η μαμά δεινόσαυρος δεν απάντησε.

Μετά από λίγες ημέρες, το δεινοσαυράκι και το λιονταράκι έπαιζαν μαζί. Το λιονταράκι όμως, παρασυρμένο από τη μέθη της νιότης, απομακρύνθηκε και άρχισε να περιπλανιέται μόνο του σε μία απομονωμένη περιοχή. Όταν διαπίστωσε πως είχε χαθεί, άρχισε να κλαίει και να φωνάζει, θεωρούσε πως κανένας δεν ήταν εκεί για να το ακούσει. Κανένας δεν ήταν, εκτός από μία άγρια ύαινα που μόλις το είδε αποφάσισε να μην το αφήσει να ξεφύγει χωρίς να γίνει μία λεία στα δόντια της.

Δεν προλαβαίνει να του επιτεθεί... άξαφνα το μικρό δεινοσαυράκι επεμβαίνει και βγάζοντας μία δυνατή κραυγή, τρόμαξε τόσο την ύαινα όπου τράπηκε σε φυγή.

Αμέσως ήρθε η μαμά λιονταρίνα και η μαμά δεινόσαυρος, η δεύτερη γύρισε τότε και είπε στη λιονταρίνα:

-Μπορεί το παιδί σου να είναι ομορφότερο, όμως το δικό μου είναι δυνατότερο και σε αυτό οφείλεις πως το δικό σου είναι ακόμα καλά και ασφαλές.”

Μαρία Σκαμπαρδώνη

Δημοσιογράφος